

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

DECIZIE

cu privire la admiterea recursului depus de Consiliul local Șestaci, raionul Șoldănești,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat împotriva Consiliului local Șestaci, raionul Șoldănești, cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva încheierii din 09 octombrie 2025 a Curții de Apel Nord,

*(Dosarul nr. 3r-301/25
NR. PIGD 2-24149330-01-3r-11112025)*

Instanța de apel a declarat inadmisibilă cererea de apel din considerentul nedelegerii unei motivări separate, fără a analiza conținutul cererii inițiale de apel.

Judecătoria Orhei, sediul Central, jud. A. Balan,
Curtea de Apel Nord, jud. N. Costăș, S. Ghercavii, E. Grumeza,

19 noiembrie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa participanților la proces recursul depus de Consiliul local Șestaci, raionul Șoldănești,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Oxana Parfeni, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 30 decembrie 2024, Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului local Șestaci, raionul Șoldănești, solicitând anularea deciziei Consiliului local Șestaci nr.7.1 din 04 octombrie 2024 „Cu privire la defrișarea unor arbori”.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

2. Prin hotărârea din 12 iunie 2025 a Judecătoriei Orhei, sediul Central, s-a admis acțiunea în contencios administrativ înaintată de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat. S-a anulat decizia Consiliului local Șestaci, raionul Șoldănești, nr.7.1 din 04 octombrie 2024 „Cu privire la defrișarea unor arbori”.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

3. La 30 iunie 2025, prin intermediul poștei electronice (f.d.37), Consiliul local Șestaci, raionul Șoldănești, reprezentat de Primarul satului Șestaci, Iacob Guja, a depus cerere de apel, solicitând examinarea și admiterea cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate, la etapa contestării dispozitivul hotărârii prin apel nemotivat, emiterea unei încheieri de remitere a sesizării către Curtea Constituțională până la introducerea apelului nemotivat, examinarea apelului nemotivat și casarea dispozitivului hotărârii judecătorești din 12 iunie 2025.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

4. Prin încheierea din 09 octombrie 2025 a Curții de Apel Nord, în temeiul art.236 alin.(2) lit.e) din Codul administrativ, s-a declarat inadmisibil apelul depus de Consiliul local Șestaci, raionul Șoldănești, împotriva hotărârii din 12 iunie 2025 a Judecătoriei Orhei, sediul Central.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

5. La 24 octombrie 2025, prin intermediul poștei electronice (f.d.37), Consiliul local Șestaci, raionul Șoldănești, reprezentat de Primarul satului Șestaci, Iacob Guja, a depus cerere de recurs împotriva încheierii din 09 octombrie 2025 a Curții de Apel Nord, solicitând admiterea acesteia, casarea încheierii contestate ca fiind arbitrară și ilegală, restituirea cauzei spre rejudecare în instanța de apel cu obligarea soluționării cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate anterior oricărei decizii de admisibilitate

sau fondului apelului în strictă conformitate cu hotărârea Curții Constituționale nr.2 din 09 februarie 2016.

6. În susținerea recursului, recurentul a invocat că încheierea instanței de apel este arbitrară, ilegală și emisă cu încălcarea unor garanții procedurale și constituționale fundamentale, din motiv că art. 232 alin. (2) din Codul administrativ nu stabilește modalitatea de formulare a cererii de apel.

7. Totodată, a menționat că apelul, conform dovezilor anexate, a îndeplinit toate condițiile și cerințele formale și materiale impuse de dispozițiile art. 233 și art. 211 alin. (1) lit. a)-d) din Codul administrativ și art. 365 din Codul de procedură civilă (precum: identificarea părților, obiectul apelului, indicarea hotărârii atacate, precizarea motivelor/faptelor și probelor care susțin apelul etc.). În sensul dispozițiilor legale enunțate, cerințele esențiale pentru admisibilitatea apelului vizează: existența și identificarea actului atacat, numele și calitatea părților, obiectul cererii de apel, temeiurile și motivele apelului (expuse suficient pentru a permite înțelegerea cauzei), indicarea probelor, semnătura. Din înscrisurile depuse rezultă în mod clar că toate aceste elemente au fost atașate și îndeplinite. Prin urmare, aprecierea Curții de Apel că apelantul nu ar fi prezentat motivarea apelului în modul stabilit de art. 232 alin. (2) din Codul administrativ este eronată. Declarația de inadmisibilitate, lipsită de o motivare la obiect care să indice ce element anume lipsește și de ce, încalcă obligația instanței de a motiva în mod adecvat hotărârile procedurale.

8. Recurentul a indicat că, din interpretarea dispozițiilor procesuale rezultă că motivarea apelului poate fi cuprinsă în însușirea cererii de apel (în textul acesteia), iar legea nu impune în mod absolut depunerea unui act formal separat numit „apel motivat”, cu condiția ca motivele să fie efectiv prezentate. Orice interpretare care transformă un formalism neprevăzut expres de lege într-o condiție de admisibilitate creează un obstacol procedural arbitrar. În speță, motivele apelului au fost expuse în cererea de apel, motiv pentru care încheierea de inadmisibilitate, care se sprijină pe o cerință formală suplimentară inventată de instanță, contravine principiului legalității și accesului la justiție. Scopul prezentului recurs este casarea integrală a încheierii contestate și trimiterea cauzei spre rejudecare, cu mandate clare privind obligația de a soluționa excepția de neconstituționalitate, în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale.

9. Cronologia factuală demonstrează că la 12 iunie 2025 de către judecătorul primei instanțe a fost emis un act numit dispozitiv, care a fost contestat cu apel, respectând termenul de 30 de zile stabilit chiar de actul atacat și respectând toate condițiile și cerințele formale și materiale impuse de dispozițiile art. 233 și art. 211 alin. (1) lit. a)-d) din Codul administrativ și art. 365 din Codul de procedură civilă (precum: identificarea părților, obiectul apelului, indicarea hotărârii atacate, precizarea motivelor/faptelor și probelor care susțin apelul etc.). La fel, a precizat că, odată cu depunerea

cererii de apel, a formulat și o sesizare de ridicare a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 232 alin. (1) din Codul administrativ și Codul de procedură civilă referitoare la contestarea dispozitivului, inclusiv art. 12¹ alin. (5). În mod esențial, instanța de apel a declarat apelul inadmisibil, ignorând sau omițând să soluționeze cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate. Această omisiune procedurală, împreună cu aplicarea rigidă a formalismului procedural în contextul unui litigiu de contencios administrativ guvernat de principiul cercetării din oficiu, generează un viciu major de ilegalitate și arbitraritate, ce impune intervenția Curții Supreme de Justiție. Chiar în ipoteza în care instanța ar fi considerat că în cererea de apel există unele neclarități formale, practica procedurală și principiul unui proces echitabil impun ca instanța să ofere părții posibilitatea remedierii (să comunice ce anume lipsește și să acorde un termen rezonabil de completare), și nu să pronunțe imediat o încheiere de inadmisibilitate fără somație ori motivare detaliată. În speță nu s-a procedat la o astfel de somație efectivă și justificată, iar încheierea atacată nu indică concret elementele lipsă, argumentul instanței rămâne generic și insuficient motivat.

10. Recurentul a susținut că recursul este admisibil și întemeiat pe multiple temeiuri, iar temeiul decisiv este prevăzut la art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, caracterul arbitrar al actului judecătoresc. O încheiere a instanței de apel poate fi considerată arbitrară atunci când este lipsită de un fundament legal și factual, fiind rezultatul unei aprecieri subiective, discreționare sau nejustificate rațional. Caracterul arbitrar se manifestă, în cauză, prin: ignorarea unei cereri esențiale de natură constituțională-eșecul de a soluționa excepția de neconstituționalitate; aplicarea formalistă și disproporționată a legii-sanționarea inadmisibilității pe un temei formal (lipsa motivării), ignorând principiile de fond ale contenciosului administrativ (cercetarea din oficiu); eroarea materială-confundarea obiectului atacat (dispozitiv vs. hotărâre motivată). Aceste vicii cumulativ, în opinia recurentului, demonstrează că încheierea instanței de apel este arbitrară, impunând casarea acesteia de către instanța supremă.

11. De asemenea, a opinat că temeiul cel mai grav de ilegalitate a încheierii atacate, constă în omisiunea instanței de apel de a emite un act, în conformitate cu prevederile art. 12¹ din Codul de procedură civilă, prin care să soluționeze sau să transmită spre soluționare cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate, formulată la 30 iunie 2025, odată cu cererea de apel. Dreptul de acces la justiția constituțională reprezintă un aspect fundamental al dreptului la un proces echitabil. Conform Hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016, pentru interpretarea art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție, instanța de judecată este obligată să sesizeze Curtea Constituțională, din oficiu sau la cererea unui participant, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor ce urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei. Această obligație este imperativă și

precede soluționarea fondului sau, în speță, soluționarea excepțiilor procedurale, deoarece norma atacată poate afecta validitatea bazei legale pe care instanța își fondează soluția. Instanța de judecată funcționează ca un simplu vehicul, având doar un control sumar asupra îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, înainte de a sesiza Curtea Constituțională.

12. Recurentul a afirmat că nu a recepționat și nici nu a fost publicată pe pagina web oficială a instanței o încheiere care să soluționeze excepția de neconstituționalitate. Această omisiune procedurală nu este o simplă neglijență, ci o abdicare de la mandatul jurisdicțional și o încălcare flagrantă a dreptului fundamental de apărare a cetățeanului împotriva legislatorului. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată împotriva prevederilor legislative care reglementează termenele de apel și forma actului judecătoresc apelabil din CA/CPC, inclusiv art. 12¹ alin. (5) Codul de procedură civilă, pe care tangențial instanța de apel își întemeiază poziția. Aceste norme erau determinante pentru posibilitatea exercitării efective a căii de atac de către recurent. Norma este considerată aplicabilă și determinantă dacă produce efecte în cauză, chiar și în faza procesuală a apelului nemotivat, atunci când părțile sunt obligate prin lege să conteste dispozitivul într-un anumit termen, sub sancțiunea decăderii.

13. Prin urmare, condițiile de admisibilitate ale excepției de neconstituționalitate erau îndeplinite cumulativ: a fost ridicată într-o cauză concretă (litigiul de contencios administrativ); este relevantă pentru soluționarea cauzei, deoarece vizează temeiul exact pe care CA și-a bazat decizia de inadmisibilitate (termenul de motivare); privește norme legale în vigoare. Omisiunea totală a Curții de Apel de a se pronunța asupra acestei excepții echivalează cu îngrădirea accesului la justiție constituțională, generând un viciu de nelegalitate absolută care impune casarea încheierii de inadmisibilitate. Atunci când o instanță de apel evită să se pronunțe sau să gestioneze o excepție de neconstituționalitate relevantă, aceasta își asumă riscul ca decizia procedurală ulterioară, bazată pe norma atacată, să fie declarată arbitrară. Arbitrariul încheierii Curții de Apel, în acest caz, nu provine doar dintr-o aplicare eronată a art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, ci dintr-un eșec instituțional de a respecta supremația Constituției și de a urma procedura stabilită de Curtea Constituțională. Prin urmare, prevederile art. 12¹ alin. (4) din Codul de procedură civilă stabilesc un cadru procedural autonom și obligatoriu privind modul de soluționare a cererilor de ridicare a excepțiilor de neconstituționalitate. Emiterea unei încheieri distincte are rolul de a garanta transparența, legalitatea și controlul efectiv asupra modului în care instanțele aplică filtrele de admisibilitate. În speță, instanța de apel a omis să respecte această exigență procedurală, nesoluționând cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate printr-o încheiere separată, conform art. 12¹ alin. (4) din Codul de procedură civilă, și a inclus această chestiune într-o încheiere unică de inadmisibilitate emisă

în temeiul art. 236 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, referitoare la lipsa motivării apelului în termenul prevăzut de art. 232 alin. (2). Această confuzie de regimuri juridice între inadmisibilitatea apelului și examinarea excepției de neconstituționalitate reprezintă o abatere gravă de la normele de procedură și de la principiul legalității procesuale, întrucât excepția de neconstituționalitate are o natură juridică distinctă și un tratament procedural propriu, garantat de lege. În opinia recurentului, prin această omisiune, instanța a încălcat: principiul legalității consacrat de articolul 1 alin. (3) și articolul 23 din Constituția Republicii Moldova, care impune autorităților publice, inclusiv instanțelor de judecată, obligația de a respecta strict procedura stabilită de lege; dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv, prevăzute de articolul 20 din Constituție și articolul 6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât partea nu a beneficiat de o soluționare transparentă și distinctă a excepției ridicate; principiul separației funcțiilor judiciare și al garantării controlului constituțional efectiv, întrucât instanța de apel a limitat în mod nejustificat accesul la controlul Curții Constituționale, substituind o procedură autonomă cu una incidentală și formală, lipsită de motivare proprie. În consecință, încălcarea flagrantă de procedură comisă a privat partea de posibilitatea reală de a beneficia de examinarea excepției de neconstituționalitate conform cadrului legal prevăzut, golind astfel de conținut dreptul constituțional la acces la justiție și la un control de constituționalitate efectiv. Prin urmare, instanța de apel, prin omiterea soluționării cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate prin încheiere distinctă, conform art. 12¹ alin. (4) din Codul de procedură civilă, și prin tratarea acesteia concomitent cu inadmisibilitatea apelului în temeiul art. 236 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, a încălcat în mod flagrant normele procedurale, principiul legalității și dreptul constituțional al părților la un proces echitabil și la un recurs efectiv. Această practică procedurală denaturează mecanismul special prevăzut pentru protecția excepțiilor de neconstituționalitate și afectează substanța dreptului la control constituțional efectiv. În consecință, se impune ca Curtea Constituțională să constate că modul de soluționare aplicat de instanța de apel contravine Constituției, și să stabilească obligativitatea respectării procedurii legale distincte pentru fiecare excepție de neconstituționalitate, în vederea restabilirii legalității procesuale și a garanțiilor fundamentale ale justițiabililor.

14. Conform practicii Curții Supreme de Justiție, nesoluționarea unor cereri esențiale poate duce la casarea actului judecătoresc al instanței de apel. Deși acest precedent este general, este cu atât mai pertinent când cererea omisă vizează controlul constituționalității. Ignorarea obligației de a sesiza Curtea Constituțională (sau de a refuza motivat sesizarea, conform altor proceduri procesuale aplicabile) este o încălcare gravă a dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 20 Constituție și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

15. Recurentul a considerat ca fiind arbitrară și ilegală încheierea instanței de apel, nu doar din perspectiva viciului constituțional, ci și din modul în care a aplicat formalismul procedural în contextul specific al contenciosului administrativ. Procedura de contencios administrativ este guvernată de principii specifice, distincte de cele ale procedurii civile, în primul rând de principiul cercetării din oficiu (sau principiul rolului activ al instanței). Art. 22 alin. (1) din Codul administrativ stabilește explicit că autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sînt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Acest principiu este reafirmat în art. 219 alin. (1) și (2) din Codul administrativ. Rolul instanței de apel: instanța de apel avînd obligația legală (art. 219 din Codul administrativ) de a cerceta fondul cauzei din oficiu, nu ar trebui să se limiteze strict la motivarea formală a apelului prezentată de parte, ci să aibă un rol inquisitorial activ pentru a asigura legalitatea actului administrativ contestat; disproporționalitatea sancțiunii: aplicarea sancțiunii drastice a inadmisibilității, pe motivul lipsei motivării apelului în termenul rigid de 30 de zile (art. 232 alin. (2) din Codul administrativ) devine disproporționată și ultra-formalistă, contrazicînd însăși esența procedurii de contencios administrativ. Formalismul excesiv, aplicat în detrimentul dreptului la soluționarea justă a cauzei (art. 20 din Constituție) și ignorînd principiile de ordine publică ale Codului Administrativ, conferă deciziei caracterul de hotărâre arbitrară.

16. Dacă Curtea Supremă de Justiție ar menține încheierea Curții de Apel, ar valida un regim hibrid care aplică rigorile procedurii civile (formalismul termenelor) în detrimentul garanțiilor specifice ale contenciosului administrativ (rolul *ex officio*), subminînd dreptul la un recurs efectiv. Curtea Supremă de Justiție trebuie să utilizeze acest recurs pentru a stabili un precedent care să consolideze rolul inquisitorial al instanțelor de apel, stabilind că formalismul art. 232 alin. (2) din Codul administrativ trebuie flexibilizat în lumina art. 219 din Codul administrativ. O altă manifestare a aprecierii vădit nerezonabile a probelor și circumstanțelor de către Codul administrativ constă în eroarea de calificare a obiectului contestării. În calitate de apelant, a contestat un așa-numit dispozitiv emis la 12 iunie 2025, act care, deși nu este expres reglementat ca hotărâre judecătorească finală motivată, generează obligația părților de a-l contesta sub sancțiunea decăderii.

17. În opinia recurentului, Curtea de Apel Nord a reținut eronat în partea introductivă și dispozitivă a încheierii că cererea de apel a fost formulată împotriva hotărârii din 12 iunie 2025. Conform art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, motivarea apelului se prezintă în termen de 30 de zile de la notificarea hotărârii motivate. Prin urmare: instanța de apel a confundat un dispozitiv (un act sumarizat, provizoriu sau neanalitic) cu o hotărâre motivată; termenul de motivare nu putea curge de la data emiterii

dispozitivului, ci de la data la care părții i s-a notificat hotărârea integrală motivată; această confuzie demonstrează lipsa examinării atente a circumstanțelor ce au dus la contestarea normei prin excepția de neconstituționalitate și face ca aplicarea sancțiunii inadmisibilității pentru lipsa motivării în termen să fie nelegală și arbitrară. Instanța de apel a subliniat că, deși recurentul a atacat în termen apelul nemotivat (4.07.2025), sancțiunea inadmisibilității a fost aplicată pe baza unei premise factuale eronate: neprezentarea motivării apelului în modul stabilit de art. 232 alin. (2). O decizie bazată pe o calificare eronată a actului atacat reprezintă o aplicare vădit nerezonabilă a normelor de procedură și impune casarea încheierii. Recurentul a calificat încheierea instanței de apel din 09 octombrie 2025, prin care apelul a fost declarat inadmisibil, profund viciată și arbitrară, încălcând drepturile constituționale ale recurentului la un proces echitabil (art. 20 Constituție) și la accesul la justiția constituțională. Sintetizând viciile de ilegalitate și arbitraritate, justificând arbitraritatea în sensul art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, recurentul a reiterat: la inadmisibilitatea apelului (lipsă motivare art. 232 alin.(2) din Codul administrativ, instanța a încălcat prevederile art.219 alin.(1) din Codul administrativ, precum și aplicarea rigidă și disproporționată a formalismului, care ignoră caracterul inquisitorial al CA și viciază scopul justiției administrative; la nesoluționarea/ignorarea excepției de neconstituționalitate, instanța încălcat prevederile art. 20 din Constituție și ale hotărârii Curții Constituționale nr.2/2016, precum și admis omisiunea procedurală esențială și încălcare a accesului la justiția constituțională, viciu de nelegalitate absolută, care trebuia tratată cu prioritate; la calificarea apelului împotriva unei hotărâri, instanța a încălcat prevederile art.232 alin.(2) din Codul administrativ (termenul curge de la notificarea hotărârii motivate). Eroare materială care demonstrează lipsa examinării corecte a circumstanțelor de fapt și de drept privind contestarea dispozitivului. Astfel, Curtea Supremă de Justiție, în calitate de instanță de recurs, are obligația de a interveni pentru a corecta încălcările grave ale legii și pentru a consolida jurisprudența în domeniul contenciosului administrativ, în special în ceea ce privește echilibrul între formalism și principiul cercetării din oficiu, precum și respectarea priorității controlului de constituționalitate. În opinia recurentului, prezentul litigiu ridică o problemă juridică de o importanță fundamentală pentru dezvoltarea jurisprudenței, necesitând clarificarea de către Curtea Supremă de Justiție a următoarelor aspecte: în procedura contenciosului administrativ, instanțele de apel trebuie să acorde prioritate absolută obligației de a asigura accesul la justiția constituțională. Omisiunea soluționării unei excepții de neconstituționalitate relevante și determinantă, așa cum s-a întâmplat în cauză, constituie un viciu procedural esențial și o încălcare a dreptului la un proces echitabil, sancționată prin casare. Un precedent stabilit de Curtea Supremă de Justiție în acest sens va reconfirma rolul de garant al drepturilor constituționale al instanței supreme. Curtea Supremă de Justiție, de asemenea, trebuie să statueze asupra

proporționalității aplicării art. 232 alin. (2) din Codul administrativ (privind motivarea apelului) în contextul art. 219 din Codul administrativ (cercetarea din oficiu). O interpretare restrictivă a termenelor, care ignoră principiul rolului activ al judecătorului în contenciosul administrativ, deturneză scopul legii administrative și face ca aplicarea sancțiunii inadmisibilității să fie arbitrară, afectând securitatea juridică și dreptul la recurs efectiv.

18. Copia recursului declarat a fost expediată intimatului la 11 noiembrie 2025, prin intermediul poștei electronice (f.d.107-108).

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

19. Art. 241 din Codul administrativ:

„(1) Încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi.

(3) Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.”

20. Art. 242 din Codul administrativ:

„Recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.”

21. Art. 191 din Codul administrativ:

„(5) Curtea Supremă de Justiție soluționează: b) cererile de recurs împotriva hotărârilor, a deciziilor și a încheierilor curților de apel.”

22. Art. 231 din Codul administrativ:

„(1) Hotărârile judecătoriilor adoptate în contenciosul administrativ pot fi contestate cu apel.

(2) Pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.”

23. Art. 232 din Codul administrativ:

„(1) Apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanței de apel.

(2) Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.”

24. Art. 233 din Codul administrativ:

„(1) Cererea de apel trebuie să conțină datele prevăzute la art.211 alin.(1) lit.a)–d) și să indice hotărârea care se contestă cu apel.

(2) Cererea de apel se semnează de apelant sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit.

(3) Cererea de apel poate cuprinde și alte date importante pentru soluționarea cauzei, precum și demersurile apelantului.”

25. Art. 236 din Codul administrativ:

„(1) Instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului. Dacă este inadmisibil, apelul se declară ca atare printr-o încheiere susceptibilă de recurs.

(2) Apelul se declară inadmisibil în special când: e) motivarea apelului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.232 alin.(2).”

26. Art. 243 din Codul administrativ:

„(1) Examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă una dintre următoarele decizii: c) anulează încheierea și adoptă o nouă încheiere.”

ASPECTE DE PROCEDURĂ

27. Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs notează că încheierea contestată a fost notificată recurentului, prin intermediul poștei electronice la 14 octombrie 2025 (f.d.82), fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică. Astfel, recurentul s-a conformat prevederilor legale și a respectat termenul instituit de legiuitor, pentru demararea căii de atac în ordine de recurs.

MOTIVAREA INSTANȚEI

28. Instanța de recurs examinând argumentele din recursul declarat, în raport cu materialele cauzei și normele de drept pertinente, consideră necesară admiterea recursului cu anularea încheierii contestate și restituirea cauzei instanței de apel la etapa soluționării admisibilității apelului, din motivele ce succed.

29. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reiterează că prin hotărârea din 12 iunie 2025 a Judecătoriei Orhei, sediul Central, s-a admis acțiunea în contencios administrativ înaintată de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat și s-a anulat decizia Consiliului local Șestaci, raionul Șoldănești, nr.7.1 din 04 octombrie 2024 „Cu privire la defrișarea unor arbori” (f.d.34). Copia dispozitivului hotărârii judecătorești a fost notificată pârâtului la data de 12 iunie 2025, prin intermediul poștei electronice (f.d.36-36 verso).

30. La 30 iunie 2025, prin intermediul poștei electronice (f.d. 37), Consiliul local Șestaci, raionul Șoldănești, reprezentat de Iacob Guja, Primarul satului Șestaci, a depus apel împotriva hotărârii nominalizate (f.d.38-39).

31. Prin încheierea din 09 octombrie 2025 a Curții de Apel Nord, în temeiul art.236 alin.(2) lit.e) din Codul administrativ, s-a declarat inadmisibil apelul depus de Consiliul local Șestaci, raionul Șoldănești, împotriva hotărârii din 12 iunie 2025 a Judecătoriei Orhei, sediul Central (f.d.79-81). În argumentarea soluției, instanța de apel a notat că deși apelantul a recepționat copia hotărârii motivate la 04 septembrie 2025 și urma să depună apelul motivat în termen de 30 de zile de la primirea hotărârii motivate,

termen care a expirat la 06 octombrie 2025 inclusiv, însă acesta nu a prezentat instanței cererea de apel motivată.

32. Din criticile aduse de către recurent se profilează dezacordul cu încheierea instanței de apel, motivat prin faptul că este eronată, întrucât apelul, conform dovezilor anexate, a îndeplinit toate condițiile și cerințele formale și materiale impuse de dispozițiile art. 233 și art. 211 alin. (1) lit. a)-d) din Codul administrativ și art. 365 din Codul de procedură civilă, precum identificarea părților, obiectul apelului, indicarea hotărârii atacate, precizarea motivelor/faptelor și probelor care susțin apelul etc.

33. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție apreciază că instanța de apel pripit și eronat a declarat inadmisibil apelul depus împotriva hotărârii din 12 iunie 2025 a Judecătoriei Orhei, sediul Central.

34. La acest aspect, instanța de recurs notează că deși instanța ierarhic inferioară a reținut că apelantul nu a prezentat apelul motivat în termen de 30 de zile de la notificarea hotărârii motivate în sensul prevederilor art. 232 alin.(2) din Codul administrativ, însă, totodată, a ignorat faptul că în cererea de apel depusă inițial la 30 iunie 2025, prin intermediul poștei electronice (f.d.37), apelantul a indicat considerente cu referire inclusiv la normele de drept, care în opinia sa justifică dezacordul cu hotărârea pronunțată și casarea acesteia conform solicitării (f.d.38-39).

35. De altfel, în recursul declarat, recurentul a insistat asupra faptului că la contestarea dispozitivului hotărârii judecătorești în interiorul termenului de 30 de zile, a respectat condițiile, cerințele formale și materiale impuse de dispozițiile art. 233 și art. 211 alin. (1) lit. a)-d) din Codul administrativ și art. 365 din Codul de procedură civilă, la depunerea apelului.

36. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție relevă că instanța de apel a interpretat în mod excesiv de formal prevederile art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, calificând cererea de apel ca fiind lipsită de motivare, fără a proceda la o analiză reală a conținutului acesteia.

37. Instanța de recurs reține că instanța ierarhic inferioară nu a examinat dacă în cererea de apel formulată erau indicate motivele de fapt și de drept ce susțin apelul, deși în conținutul acesteia se identifică dezacordul cu soluția primei instanțe, precum și o poziție juridică critică. Or, potrivit art. 211 din Codul administrativ, aceste elemente constituie cerințe esențiale pentru admisibilitatea apelului, iar instanța de apel avea obligația de a le analiza în mod concret.

38. De asemenea, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atrage atenția asupra importanței majore verificării minuțioase de către instanța de apel a tuturor probelor din dosar înainte de a declara inadmisibilă o cerere de apel. În astfel de situații, instanța trebuie să manifeste diligență sporită în analiza documentelor și a circumstanțelor cazului pentru a preveni adoptarea unor soluții eronate care pot afecta drepturile procesuale ale

părților. Ignorarea sau aprecierea superficială a probelor poate conduce la denaturarea justiției și la încălcarea principiilor fundamentale care guvernează procesul judiciar.

39. Instanța de recurs subliniază că mențiunea apelantului din finalul solicitărilor „examinarea apelului nemotivat” nu echivalează automat cu lipsa totală a motivării apelului. Or, instanța de apel a eludat obligația de a analiza cererea de apel din perspectiva conținutului său concret, s-a limitat la constatarea abstractă a lipsei unui act distinct de motivare, fără a examina dacă cele invocate în apel acoperă în mod substanțial criticile aduse hotărârii primei instanțe. O asemenea abordare, orientată exclusiv spre forma cererii, în detrimentul fondului și a intenției reale a apelantului, contravine jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia căile de atac trebuie interpretate în mod funcțional și favorabil accesului la justiție.

40. În corolar, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție relevă că încheierea Curții de Apel Nord a fost pronunțată cu încălcarea principiilor fundamentale de echitate procesuală și cu neglijarea obligației instanței de a analiza în mod efectiv conținutul cererii de apel, motiv pentru care recursul urmează a fi admis cu anularea încheierii contestate și restituirea cauzei în instanța de apel pentru soluționarea admisibilității apelului Consiliului local Șestaci, raionul Șoldănești.

41. Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 243 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Admite recursul depus de Consiliul local Șestaci, raionul Șoldănești.

Anulează încheierea din 09 octombrie 2025 a Curții de Apel Nord, în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat împotriva Consiliului local Șestaci, raionul Șoldănești, cu privire la contestarea actului administrativ.

Restituie cauza Curții de Apel Nord pentru soluționarea admisibilității apelului depus de Consiliul local Șestaci, raionul Șoldănești.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Oxana Parfeni